



Sygn. akt IV KK 663/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **Ł.B.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s. i inne,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 29 października 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Naczelnika (...) Urzędu Celno–Skarbowego w K.,

od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 czerwca 2018 r., sygn. akt VI Ka (...),

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w T.,

z dnia 31 października 2017 r., sygn. II K (...) i umarzającego postępowanie,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w t. z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt II K (...), Ł.B. został skazany za trzy przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s., za które wymierzono mu jedną karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby.

Apelacje od tego wyroku wniósł obrońca Ł.B. podnosząc w niej zarówno zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, jak i obrazy przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 15 czerwca 2018 r., sygn. akt VI Ka (...), na podstawie art. 437 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s., uchylił zaskarżony wyrok i na mocy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie wobec oskarżonego Ł.B. o zarzucane mu przestępstwa skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł Naczelnik (...) Urzędu Celno - Skarbowego w K. zaskarżając go w całości na niekorzyść Ł.B. i zarzucając:

„rażącą obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegającą na uchyleniu wyroku skazującego Sądu Rejonowego w T., sygn. II K (...) i umorzeniu postępowania wobec oskarżonego Ł.B. o czyn popełniony w dniu 29 października 2015 r. w T. przy ul. R. oraz o czyn popełniony w dniu 4 grudnia 2015 r. w T. przy ul. P. oraz o czyn popełniony w dniu 19 sierpnia 2016 r. w T. przy ul. P. w związku z wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 października 2017 r., sygn. III K (...) skazującego tego samego oskarżonego, za czyn ciągły z art. 107 § 1 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełniony w okresie od dnia 3 września 2015 r. do dnia 25 października 2016 r., przez przyjęcie, że w niniejszej sprawie doszło do powagi rzeczy osądzonej”.

Wskazując na powyższe, autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna.

Orzekający w tej sprawie Sąd Okręgowy w G. z naruszeniem art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji uznający Ł.B. za winnego

popęłnienia 3 czynów z art. 107 § 1 k.k.s. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie z uwagi na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci powagi rzeczy osądzonej. Sąd odwoławczy uznał, że stan ten wytworzył się w sytuacji, gdy czyny zarzucane oskarżonemu w niniejszym postępowaniu mieściły się chronologicznie w dacie popęłnienia czynu ciągłego kwalifikowanego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., za który Ł. B. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 października 2017 r., sygn. akt III K (...) i charakteryzowały się identycznym sposobem działania sprawcy przy wykorzystaniu takiej samej sposobności w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s. Na tej podstawie Sąd doszedł do przekonania, że czyny będące przedmiotem tej sprawy, stanowiły od strony normatywnej element osądzanego już czynu ciągłego.

Należy zauważyć, że wprawdzie w kasacji podniesiono zarzut naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ale jej uzasadnienie w istocie określa jako uchybienie Sądu odwoławczego (art. 526 § 1 k.p.k.) wyłącznie przyjęcie jako prawidłowej konstrukcji tożsamości obecnie przypisanych w wyroku Sądu I instancji czynów z art. 107 § 1 k.k.s. z przestępstwem skarbowym określonym w formule czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. w wyżej przytoczonym wyroku. O zasadności kasacji zdecydowało więc skuteczne zakwestionowanie przez skarżącego poglądu prawnego Sądu odwoławczego, który doprowadził do uchylenia wyroku I instancji i umorzenia postępowania, tak jak to wcześniej wskazano.

Odnosząc się natomiast do zarzutu podnoszonego w kasacji związanego bezpośrednio z tym zagadnieniem podkreślić należy, że Sąd Najwyższy, w niniejszym składzie, w pełni podziela stanowisko wyrażone przez skarżącego, jak też akceptuje szerokie rozważania prawne związane z granicami tożsamości czynu oraz pogląd wyrażony w wyroku z 19 września 2018 r., V KK 415/18, a utrwalony późniejszymi judykatami. W wyroku tym Sąd Najwyższy stwierdził, że „skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 u.g.h.), to zachowanie osoby, która, nie posiadając koncesji na prowadzenie

kasyna, podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Upřednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karno-skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów” (OSNKW 2018, z. 10, poz. 71 oraz wyroki SN: z dnia 15 listopada 2018 r, V KK 278/18, LEX nr 2591510; z dnia 5 grudnia 2018 r., V KK 399/18, LEX nr 25 91591).

Z tych względów, wobec rażącego naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., która to obraza miała oczywisty wpływ na treść wyroku, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu, który rozpoznając apelację obrońcy Ł.B. weźmie pod uwagę powyżej wyrażony pogląd prawny.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

as